

IVAN LONČAR: *Zenidba*, kratka pouka za kršćanski život u braku. Zagreb 1970, izdalo Hrv. knjiž. društvo sv. Ćirila i Metoda.

Knjiga je namijenjena širim slojevima, tj. onima bez više intelektualne naobrazbe. Zbog toga je i stil vrlo lagan i jasan. Ne uvodi se nikakva problematika. Istine o ženidbi formuliraju se taksativno, ponajviše školski. Uvijek ispravno. Jedino je pitanje da li danas i slojevi s manjom inteligencijom mogu čitati ovakve spise bez nekih obrazloženja pojedinih stavaka, bez osvrta na konkretnu životnu situaciju. Zenidba se sklupa na zemlji, a život na zemlji odvija se u znaku mnogih i teških napetosti. Uzmimo jedan primjer: bludnost kao smrtni grijeh. Lako je reći da je bludnost po sebi smrtni grijeh, ali kada znamo koliko subjektivnih slabosti u mnogim slučajevima posreduje, onda općeniti sudovi ostaju nekako apstraktni, a čitalac traži neposrednije, iz života formulirane smjernice, a da se nikada ne odstupa od osnovnih načela. Možda bi bilo bolje i u ovakve knjižice unijeti malo više neposrednosti, životnosti, da ne izgleda odviše ukločeno i katedratsko iznošenje nauke koja je najdublje i najosjetljivije urezana u stablo života, te traži osjetljivo nijansiranje.

Uz jasnoću stila nadasve treba naglasiti ispravnost nauke, jer kratko i ispravno svaki je problem postavljen na svoje mjesto, makar, kako je rečeno, u suhoj formi.

N. D.

ROGER SCHUTZ: *Dinamika provizornoga*. Izdao: Dadbiskupski duhovni stol — »Kršćanska sadašnjost«, Zagreb 1968. Preveli: prof. Vladimir Sironić i prof. Ljiljana Matković.

Teško je recenzirati knjigu kao što je ova. Čini mi se da ju je isto tako teško recenzirati kao i Kempencen »Nasljeduj Krista«. Kao što je kod Kempenca svako poglavlje, da-

pače i svaka rečenica, upravo nabijena bogatim sadržajem, tako je i knjiga »Dinamika provizornoga«. I jedna i druga knjiga izišle su iz samostanske kontemplacije. Ova iz protestantske redovničke zajednice u Taizéu, kojoj je autor prior. On kao iskren i dobronamjeran kršćanin osjeća dublje, iskrenije i proživljenije nesreću raskola i podijeljenosti među kršćanima. Čitajući, razmatrajući, proživljavajući Evanđelje, mogao je to dublje i bolnije osjetiti. Iz takva uistinu proživljenoga osjećaja izašla je i ova knjiga, koja je pravi biser one literature što bi htjela približiti rastavljeniu i donekle zavađenu braću.

Congar je napisao za koncilski dekret o ekumenizmu da on nije »samo jedan tekst« — kakvih ima na tisuće, već nadasve »jedan akt«. Mislim da bi se u nekom smislu smjelo kazati i za Schutzovu knjigu isto tako. I ona je sva prožeta onim načelima koja se nalaze u dekretu o ekumenizmu: da se svi moramo, želimo li promicati ekumenski dijalog, neprestano reformirati i obraćati na bolje. Schutz jasno naglašava, kao i dekret o ekumenizmu, da se ne radi u zbližavanju kršćana, o nekom »unijaćenju«. On jasno kaže svojim protestantima da se ne radi ni o »protestantiziranju« katolika, a niti o tome da se protestanti jednostavno moraju vratiti natrag u Katoličku Crkvu.

Schutz se u svojoj knjizi kršćanski i evanđeoski bori za novu dimenziju ekumenizma, jer smatra da je ekumenizam ostao previše skućen, te preporučuje načine kako da se izide iz te skućenosti. Veoma snažno naglašava da valja izbjegavati lom među generacijama, što je sigurno jedna od bolnih točaka suvremene Crkve. Moramo biti sposobni voditi dijalog sa svakim, dapače i s onima koji ne mogu vjerovati. U Schutzovoj knjizi ima dostojno mjesto i krepost siromaštva i svijet siromaha. Opet i nama katolicima tako bliza misao, koja se provlači kroz sve koncilske dokumente.

Poglavlje o proživljavanju misterija Crkve može oduševiti i najpravovjernijega katolika. Primjera radi